

- 3) Trimite cauza Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene pentru ca acesta să se pronunțe cu privire la concluziile prezentate de Athinaiki Techniki AE prin care solicită anularea Deciziei Comisiei Comunităților Europene din 2 iunie 2004 de clasare a plângerii sale privind un pretins ajutor de stat acordat de Republica Elenă consorțiului Hyatt Regency în cadrul contractului de achiziții publice privind cesiunea a 49 % din capitalul cazinoului Mont Parnès.
- 4) Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.

(¹) JO C 42, 24.2.2007.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 10 iulie 2008 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Tribunal Dâmbovița — România) — Ministerul Administrației și Internelor — Direcția Generală de Pașapoarte București/Gheorghe Jipa

(Cauza C-33/07) (¹)

(Cetățenia Uniunii — Articolul 18 CE — Directiva 2004/38/CE — Dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre al cetățenilor Uniunii și al membrilor familiilor lor)

(2008/C 223/16)

Limba de procedură: româna

Instanța de trimitere

Tribunalul Dâmbovița

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Ministerul Administrației și Internelor — Direcția Generală de Pașapoarte București

Pârât: Gheorghe Jipa

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Tribunalul Dâmbovița — Interpretarea articolului 18 CE și a articolului 27 din Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (JO L 158, p. 77, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 56)

Dispozitivul

Articolul 18 CE și articolul 27 din Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind

dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE nu se opun unei reglementări naționale care permite restrângerea dreptului unui resortisant al unui stat membru de a se deplasa pe teritoriul unui alt stat membru, în special pentru motivul că a fost returnat anterior din acest stat pentru că se afla acolo în situație de „ședere ilegală”, cu condiția ca, pe de o parte, conduita acestui resortisant să reprezinte o amenințare reală, prezentă și suficient de gravă la adresa unui interes fundamental al societății și, pe de altă parte, măsura restrictivă avută în vedere să fie aptă să garanteze realizarea obiectivului pe care îl urmărește și să nu depășească cadrul a ceea ce este necesar pentru atingerea acestuia. Îi revine instanței de trimitere sarcina să verifice dacă acesta este cazul în cauza cu a cărei soluționare este sesizată.

(¹) JO C 140, 23.6.2006.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 10 iulie 2008 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Arbeidshof te Brussel — Belgia) — Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding/Firma Feryn NV

(Cauza C-54/07) (¹)

(Directiva 2000/43/CE — Criterii discriminatorii de selecție a personalului — Sarcina probei — Sancțiuni)

(2008/C 223/17)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Arbeidshof te Brussel

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding

Pârâtă: Firma Feryn NV

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Arbeidshof te Brussel — Interpretarea articolului 2 alineatul (2) litera (a), a articolului 8 alineatul (1) și a articolului 15 din Directiva 2000/43/CE a Consiliului din 29 iunie 2000 de punere în aplicare a principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de rasă sau origine etnică (JO L 180, p. 22, Ediție specială, 20/vol. 1, p. 19) — Criterii de selecție a personalului direct discriminatorii pe baza rasei sau a originii etnice — Sarcina probei — Apreciere și constatare de către instanța națională — Obligația sau absența obligației pentru instanța națională de a dispune încetarea discriminării

Dispozitivul

- 1) Faptul că un angajator declară public că nu va angaja salariați cu o anumită origine etnică sau rasială constituie o discriminare directă la angajare, în sensul articolului 2 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2000/43/CE a Consiliului din 29 iunie 2000 de punere în aplicare a principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de rasă sau origine etnică, întrucât astfel de declarații sunt de natură să descurajeze în mod serios anumiți candidați să își depună candidaturile și, prin urmare, sunt de natură să împiedice accesul acestora la piața muncii.
- 2) Declarațiile publice prin care un angajator informează că, în cadrul politicii sale de recrutare, nu va angaja salariați cu o anumită origine etnică sau rasială sunt suficiente pentru a se prezuma, în sensul articolului 8 alineatul (1) din Directiva 2000/43, existența unei politici de angajare direct discriminatorii. Acestui angajator îi incumbă, așadar, obligația de a dovedi că nu a existat o încălcare a principiului egalității de tratament. El poate face acest lucru demonstrând că practica reală de angajare a întreprinderii nu corespunde declarațiilor sale. Este de competența instanței de trimitere să verifice dacă faptele reproșate sunt dovedite și să aprecieze dacă elementele prezentate în sprijinul afirmațiilor angajatorului menționat, potrivit cărora acesta nu a încălcat principiul egalității de tratament, sunt suficiente.
- 3) Articolul 15 din Directiva 2000/43 impune ca, și atunci când nu există o victimă identificabilă, sancțiunile care se aplică în cazul încălcării dispozițiilor de drept intern adoptate pentru transpunerea acestei directive să fie eficiente, proporționale și să descurajeze discriminarea.

(¹) JO C 82, 14.4.2007.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 17 iulie 2008 — Campoli/Comisia Comunităților Europene, Consiliul Uniunii Europene

(Cauza C-71/07 P) (¹)

(Recurs — Funcționari — Remunerație — Pensie — Aplicarea coeficientului corector calculat în funcție de costul mediu al vieții în țara de reședință — Regim tranzitoriu introdus prin regulamentul de modificare a Statutului funcționarilor — Excepția de ilegalitate)

(2008/C 223/18)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurent: Franco Campoli (reprezentanți: G. Vandersanden, L. Levi și S. Rodrigues, avocați)

Celelalte părți în proces: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: V. Joris și D. Martin, agenți), Consiliul Uniunii Europene, (reprezentanți: M. Arpio Santacruz și I. Šulce, agenți)

Obiectul

Recurs introdus împotriva Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a doua lărgită) din 29 noiembrie 2006, Campoli/Comisia (T-135/05), prin care Tribunalul a respins ca fiind parțial inadmisibilă și parțial neîntemeiată cererea de anulare a fișelor de pensie ale reclamantului pentru lunile mai-iulie 2004, întrucât ar aplica pentru prima dată un coeficient corector calculat în mod ilegal în funcție de costul mediu al vieții din țara de reședință a reclamantului, și nu în raport cu costul vieții din capitala acestei țări, așa cum se întâmpla până atunci — Implicațiile pe care le are intrarea în vigoare a noului statut al funcționarilor asupra regimului coeficienților corectori — Regimul tranzitoriu pentru funcționarii pensionați înainte de 1 mai 2004 — Metoda de calcul al coeficienților corectori și respectarea principiului egalității de tratament — Obligația de motivare

Dispozitivul

- 1) Respinge recursul principal și recursul incident.
- 2) Domnul Campoli, Comisia Comunităților Europene și Consiliul Uniunii Europene suportă propriile cheltuieli de judecată.

(¹) JO C 117, 26.5.2007.

Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 17 iulie 2008 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Arbeitsgericht Bonn — Germania) — Raccanelli/Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV

(Cauza C-94/07) (¹)

(Articolul 39 CE — Noțiunea „lucrător” — Organizație neguvernamentală de utilitate publică — Bursă de doctorat — Contract de muncă — Condiții)

(2008/C 223/19)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Arbeitsgericht Bonn